

**How can we live without our lives?
How will we know it's us without our past?
Làm sao ta có thể sống không có những cuộc đời?
Làm sao ta sẽ biết đó là chúng ta khi không có quá khứ?
(John Steinbeck)**

**Điểm Sách : TỪ MỘT VÙNG KÝ ỨC của nhà văn nữ Ý Nguyễn (MD, USA)
- Hải Bằng.HDB (MD/USA)**

Hồi ký là thể văn nhiều người thích viết nhất vì họ biết rất rõ những gì họ viết và muốn chia sẻ kinh nghiệm cuộc sống với người đọc đặc biệt là những người thân trong gia đình.

Những chia sẻ của nhà văn Ý Nguyễn (Bắc Ninh, VN) hiện cư ngụ tại Maryland, Hoa Kỳ.) là những chia sẻ **rất hữu ích** đặc biệt cho những giới trẻ muốn tìm hiểu về cội nguồn của mình, về cuộc sống của đất nước bị thực dân Pháp đô hộ và cuộc sống của người dân trong cảnh loạn li chống Pháp (1945-54) và nội chiến (1955-75) mà kết quả của cuộc chiến là dân tộc ta đã mất đi cơ hội ngàn năm một thuở để trở thành một nước mở mang như Nhật Bản, Hàn Quốc, Singapore, v.v.

Tập hồi ký **Từ Một Vùng Ký ỨC** là tác phẩm đầu tay dày 301 trang gồm 16 tiểu truyện ghi lại những quãng đời trôi nổi của tác giả trong bối cảnh một đất nước loạn li 1945 và cuộc sống mới tại Hoa kỳ từ tháng 5/1975.

Những mẫu truyện bắt đầu kể ra tuần tự theo những mốc thời gian: khởi đầu gồm 9 truyện từ *Chuyện Đói Năm Ất Dậu 1954* đến *Cuộc Di Cư 1954*. Tiếp đó là những mẫu truyện tại *Miền Đất Hứa* (Nam VN) gồm 6 truyện. Sau cùng là truyện *Quê Hương Thứ Hai Của Tôi* (Hoa Kỳ).

Tất cả tạo thành một bức tranh xã hội hiện thực có tầm vóc lịch sử mà tác giả là một chứng nhân có một trí nhớ đáng nể vì những chuyện đã rơi vào qua khứ trên nửa thế kỷ mà vẫn còn

nhớ như mới ngày hôm qua.

Về truyện “Miền Đất Hứa,” tác giả ghi như vậy để xác nhận đây là quê hương thứ hai đầy trân quý mà tác giả đã kể lại với đầy đủ chi tiết và tâm trạng khi bắt đầu thực sự có một cuộc sống an ổn mà mọi người từng mơ ước.

Gia đình tác giả đã được tiếp đón nồng ấm và cung cấp mọi tiện nghi cần thiết cho một cuộc sống mới đầy triển vọng trong tương lai vì còn đủ tuổi làm việc và các con còn có thể tiếp tục đến trường.

Kèm theo những mẫu truyện là nhiều những hình ảnh **minh họa rất ấn tượng** mà tác giả còn lưu giữ được dù bản thân đã trải qua những ngày luân lạc nay đây mai đó thất thường.

Tác giả cũng đã bỏ công sức tìm hiểu và mô tả lại những nếp sống của dân bản địa cũng như lịch sử những địa danh thắng cảnh. Chẳng hạn, tác giả ghi:

Thành phố Albuquerque là một thành phố lớn nằm về phía tây của tiểu bang New Mexico, dân số lúc đó khoảng năm trăm ngàn người mà đa số là người gốc Tây Ban Nha (Hispanics) và

người dân da đỏ (Native American). So ra không có gì đồ sộ, quyến rũ như nhiều nơi khác trên nước Mỹ, nhưng không hiểu tại sao thành phố này lại được mệnh danh là “The Land Of Enchantment” với ngọn núi Sandia cao ngạo nghệ nằm chắn gió ở phía đông, một thắng cảnh tuyệt đẹp về mùa đông ... (tr.232).

Qua tất cả những mẫu truyện, người đọc có thể dễ dàng nhận ra con người của tác giả.

Đó là con người có tâm đạo, tự tin, yêu đời, vị tha (tr.72), cầu tiến. Thật thế, tác giả đã có một giấc mơ và quyết tâm thực hiện giấc mơ đó là đi học, là phải đỗ đạt (tr.73). Tác giả đã hầu như đạt được giấc mơ đó qua nhiều chức vụ **giúp thăng tiến cộng đồng** như phụ tá giám đốc Trung Tâm Cộng Đồng Thành phố Albuquerque NM, giảng viên Việt ngữ chương trình Continuing Education thuộc Viện Đại Học NM, v.v.

Tác giả cũng đã nhận được nhiều tưởng lục và phần thưởng của các cơ quan công quyền về những thành tích đóng góp cho cộng đồng đặc biệt về Nhân Quyền.

Làm sao mà tác giả còn có thể nhớ rất rõ, rất chi tiết những sinh hoạt của đại gia đình trong quá khứ khi mà quá khứ của nhiều người trong chúng ta đã mờ nhạt đi không ít?

Vâng, những truyện chết đói khủng khiếp ở Thái Bình tôi cũng tận mắt chứng kiến đúng như là những gì tác giả mô tả. Nhưng nếu tôi phải tả lại thì chắc chắn là tôi không nhớ được nhiều chi tiết để mô tả.

Bởi vậy tôi nghĩ rằng, hoặc là tác giả đã phải được trời phú cho có một trí nhớ đặc biệt hay là **tác giả đã viết nhật ký**.

Về văn chương, lời văn của tác giả viết rất trong sáng, không cầu kỳ, không hoa mỹ mà rất *truyền cảm nhờ sử dụng nhiều hình dung từ chuẩn xác*. Thí dụ:

Về nạn đói chết khoảng hai triệu người, tác giả ghi lại vài nét ngắn gọn:

*Từ xa, một chiếc xe bò **ọp ẹp** áp sát lề đường, hai gã đàn ông **gầy guộc, yếu ớt, lạnh lùng** nắm lấy những bàn chân **giò xương** của các thầy người quăng lên trên xe ... (tr.2).*

Về tự mô tả chính tâm trạng của mình lúc tuổi mới 14 hay 15 mà đã có một tâm hồn đa tình, đa cảm, đa sầu, đa đoan khi tỏ ra thương người như nàng Thúy Kiều của Nguyễn Du, tác giả ghi:

Khi ở vào tuổi 14 – 15, tôi cảm nhận thấy trái tim mình đã biết rao rục khi đối diện với các young boys khôì ngô, tuấn tú, đến nổi ra ngăn vào ngợ. Tôi cũng đã biết yêu thầm, nhớ trộm bóng dáng ai kia ngang qua song cửa; đã từng ôm ấp truyện Kiều để đêm đêm thủ thi buồn vui cùng nàng.

Tôi đã biết buồn vu vơ, thần thờ nhìn trăng khuất sau mây mà tội nghiệp, thương những cánh hoa tả tơi rớt rụng lia cành. Khóc con bướm bướm héo khô, cánh chuồn chuồn lệt xết. Nhìn gió thổi, mây bay cũng thấy lòng se sắt. (tr.143)

Còn nhiều tình tự thu hút của cốt truyện không thể nói hết ở đây.

Vậy xin dừng bút và ân cần nhắc nhủ rằng tác phẩm **Từ Một Vùng Ký Ức** là một tập hồi ức đáng có trong tủ sách hay để gối đầu giường.

Trân trọng,

Hải Bằng.HDB (Maryland, 7/17/2017)